

Edicija
S A V R E M E N I
Knjiga br. 50

Beograd, 2023.
prvo izdanje

Ilustracija na naslovnoj strani

Astral Ember ©

Nguyễn Dững ©

Ilustracija na poledini korica

Cash Macanaya ©

Nicholas Ng ©

www.pixabay.com

www.unsplash.com

Knjiga je štampana na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u skladu je sa svim važećim propisima Ministarstva zaštite životne sredine Republike Srbije.

Aleksandra
Popović

PORTAL:
MUZIČKA KUTIJA

SLOVENSKO SLOVO

PORTAL: MUZIČKA KUTIJA

**Aleksandra
Popović**

Izdavač:

Slovensko Slovo
Dubljanska 10, Vračar
sloslovo@yahoo.com

Urednik izdanja:

Lena Markuš

Tehnički urednik i dizajn:

Dušan Todorović

Korektura i lektura:

Redakcija

Štampa:

Art print

Tiraž:

300

ISBN 978-86-82488-14-9

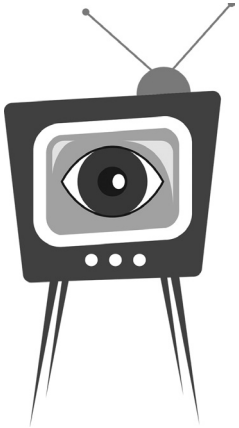
Beograd, 2023.

– Posebnu zahvalnost dugujem –

*Mojoj mami, koja mi je pružila najviše podrške i pomoći,
kao i Milici i njenoj mami, bez kojih ova knjiga
nikada ne bi ugledala svetlost dana.*

*Hvala i mojim prijateljima,
Anji, Minji, Dragi, Jani, Maji, Mini, Marku, Sari,
Nataši i još mnogo njih na neizmernoj podršci.
Mnogo vas volim.*

*I mojoj najvećoj inspiraciji, Hongjoongu i Jungkooku,
hvala vam što postojite i što ste mi dali snagu i volju
da ostvarim svoje snove.*

13 GODINA RANIJE...

Samo danas po povoljnoj ceni! Najnoviji MB130R9000N, „Suz pomoć kojeg ćete na skroz drugačiji način doživljavati vaše omiljene filmove! Okupite porodicu, uzmite kockice, i spremite se za neverovatan doživljaj!”

Mark je prevrnuo očima kad je video kako njegov mlađi brat trči do njihove majke. Poznavajući ga, verovatno će dosađivati sve dok ne bude dobio taj televizor. Majka je sedela za stolom, radeći nešto na kompjuteru. Pogled joj je bio fiksiran za ekran, što je značilo da najverovatnije radi nešto vezano za posao. Mark je poželeo da može da spreči svog mlađeg brata da postavlja glupa pitanja, kad je majka očigledno radila nešto veoma bitno, ali znao je da ga ništa ne može sprečiti u tome.

Njen pogled je sa ekrana, prešao na Markovog brata, koji je dotrčao do nje, i skakutao od sreće. Ima veliki osmeh na licu, i vidi se da je jako uzbuđen. Mark je znao da će je ubeđivati svaki dan za taj TV, a već je unapred znao majčin odgovor.

– *Mama! Zamisli, mogao bih da gledam crtaće preko tog TV-a! Ogroman je i u 3D-u! Mama, molim te! Rekli su još samo danas!*

– *Znam, dušo. Ali trenutno sebi ne možemo to priuštiti. Možda jednog dana, u redu?*

– *Ali...*

– *Mali, ućuti i nemoj da se žališ, – rekao je Mark.*

– *Ne možemo da kupujemo sve što reklamiraju. Ne budi naporan.*

Mark je znao da mora da se umeša. Majka uvek odgovara na fin način, stavljajući mu do znanja da će možda ipak dobiti taj TV, iako to trenutno nije bilo moguće.

Morao je neko da mu odbrusi.

Markov brat je uzdahnuo. Finansijska situacija im nije baš najbolja, i morali su da paze šta rade sa novcem. Nemaju da se razbacuju i da kupuju neke gluposti kao što je novi TV. Ovaj koji imaju je sasvim dobar.

– *Tako je, Mark je u pravu. Hajde idi sad u sobu i pospremi igračke, pa ćemo posle ići u park. Može?*

– *Da! – rekao je i otrčao u sobu.*

Kako je podmitljiv, pomislio je Mark. Ali nije mogao da poriče, voli svog mlađeg brata. Iako je naporan većinu vremena, ipak mu je brat, i brine za njega.

Mark je ustao i krenuo da oblači jaknu. Pomirisao ju je, uveravajući se da miriše na parfem koji Lisa mnogo voli. Jedva čeka da je vidi. A i želeo je da ode iz kuće pre nego što mu se očuh vrati. Ne voli da bude u njegovom prisustvu, i nije srećan što se majka udala za njega. Mrzeo ga je. Nedostajao mu je život koji su imali ranije. Ali nije voleo da se žali. Video je koliko majka izgleda srećno sada,

pa je odlučio da prećuti. Njena sreća mu je ipak na prvom mestu.

– Mama, idem do Lise. Neću dugo, – rekao je.

– Čuvaj se! I pozdravi je.

– Hoću.

Nestrpljivo je pritisnuo zvono, očekujući Lisu na vratima. Bila je van grada nekoliko dana i jako mu je nedostajala, jer se retko razdvajaju i dosta vremena provode zajedno. Lisa mu, doduše, nije rekla ovog puta zašto je odlazila iz grada. To ga je zabrinulo, i želeo je da sazna šta se dešava. Nikad ne odlazi bez objašnjenja zašto ide. Zato je sad posumnjao da se događa nešto što želi da sakrije od njega. Uvek sve govore jedno drugom. Nije mu se dopadala činjenica da se to promenilo.

Tupkao je nogom o pod. Bio je nervozan. Nije želeo da se vrati kući posle. Kad bi samo postojao način da ostane sam sa Lisom zauvek.

– Mark! – otvarajući vrata snažno ga je zagrlila.

Nije ništa rekao, samo joj je uzvratio zagrljaj, uživajući u mirisu vanile na koju miriše njena kosa. Poželeo je da je nikad ne pusti.

– Nedostajao si mi, – rekla je.

– I ti meni.

Sklonio joj je dugu crnu kosu sa lica, i polako je poljubio. Osmehnula se i povukla ga za ruku. Mnogo voli njen osmeh, uvek mu popravi dan. Tako je i sad. Skoro da je i zaboravio na svog očuha, i na celu situaciju kod kuće.

Ali tada se setio svog malog brata. On se ni ne seća njihovog pravog oca. I mrzi to što je nateran da to krije od njega. Ali mu je na neki način jasno da je to za njegovo dobro.

– Dođi! Roditelji su upravo otišli na posao, sami smo.
– rekla je.

Srce je krenulo jače da mu lupa. Voli kad je sam sa njom, opušteniji je jer misli da ga njeni roditelji i ne vole baš mnogo. Sada će na miru moći da sazna šta se dešava i zašto je odlazila iz grada.

Otišli su do dnevne sobe. Na podu je stajala gomila kutija sa posuđem i garederobom. Mark je prepoznao Lisinu omiljenu plavu košulju od koje se retko odvajala. Na stolu nije bilo ničega. Obično bude neka vaza sa cvećem ili činija sa voćem. Sada nije bilo ni toga. Nekako je cela soba izgledala prazno. Na trenutak se i on osetio tako. Prazno. Nije mu se dopadala ova atmosfera. Nije znao šta da misli. Bilo mu je čudno. Da li su to neraspakovane stvari, ili ih možda ponovo pakuje za nešto drugo? Morao je da sazna šta se događa. Na neki način ga je bilo strah da je pita, plašio se odgovora.

– Šta se dešava? – upitao ju je. – Čemu ove kutije ovde?

– Mark... Slušaj, moram da ti kažem nešto...

– Šta?

Nije mu bilo svejedno. Lisa je bila nervozna. Sela je na garnituru i ugrizla se za usnu. Pogledala je u pod. Očigledno krije nešto dugo vremena od njega. Bilo ga je strah šta će mu sledeće reći. Unervozio se i osetio je leptiriće u stomaku. Ali ne one lepe koje oseti svaki put kad je sa Lisom i kad rade neke zabavne stvari zajedno. Ovi mu se nisu dopadali. Stvarali su mu još veću napetost i tenziju.

– Selimo se... – rekla je tiho. – Nisam mogla da ti kažem ranije, izvini...

Pogledao je u nju. Iako je pretpostavio šta je, duboko u sebi se nadao da greši.

– Čekaj, čekaj. Gde idete?

– U Kanadu, – rekla je. – Što je poprilično daleko. I...

– Zašto si krila to od mene?

Seo je do nje. Bio je ljut što je ovo skrivala od njega. Nije mogao da veruje da će je izgubiti. Ona je jedina osoba koja ga čini srećnim trenutno. Ona je jedini njegov beg od porodice i od svega što se dešava kod kuće i sa čime se suočava svaki dan. A sada, više neće biti njihovih dugih šetnji po kraju, gledanje filmova u njenoj sobi do kasno u noć, i dugih telefonskih razgovora, kad bi pričali o svačemu. Oseća se kao da ostaje potpuno sam. Ona mu je i devojka i najbolja drugarica i sestra. Ništa više neće biti isto bez nje. Poželeo je da šutne nešto. Ljut je, ne na nju, već na činjenicu što zapravo odlazi.

Pogledala ga je svojim krupnim crnim očima, i iste sekunde bes je prošao. U tom trenutku nije mogao da misli ni o čemu, već samo da je gleda u oči. Kao da su ga hipnotisale.

– Izvini. Mislila sam da je tako bolje. Rekla bih ti svakako, ali...

Zagrlio ju je. Počela je da plače. Mrzeo je kad plače. Ali trenutno, i sam je imao osećaj da će zaplakati.

– Kad ideš? – upitao ju je.

– Za mesec dana.

To je previše brzo. Nije spreman da je izgubi. Osetio je kako ga nešto probada u grudima na samu pomisao da će morati da se oprostí sa njom.

– Ali nećeš ni školu završiti ovde... Kad bi mogla da ostaneš bar do kraja školske godine...

– Znam, ubeđujem roditelje svaki dan. Problem je što nemam gde da ostanem.

– Možeš kod mene. Moja majka te voli, biće ti okej sa nama.

Na trenutak je zastao. Nije ni shvatio šta je rekao. Ni njemu nije prijatno u sopstvenoj kući, a kamoli još Lisi. Ali nije mogao da joj dozvoli da ode. A trenutno mu ništa drugo nije padalo napamet. Nije imao izbora.

– Moji me neće pustiti. Uzalud pokušavamo, Mark. Znam da neće promeniti mišljenje.

– Ne brini se. Neću dozvoliti da odeš. Obećavam ti da ću smisliti nešto.

Klimnula je glavom i obrisala suze. Imao je osećaj da je spreman da uradi sve samo da ona ostane. Nije smeo da je izgubi. Nikad nikog nije voleo kao što voli nju. Promenila mu je život iz korena, i bio joj je neizmerno zahvalan zbog toga. Unela mu je neku toplotu i svetlost onda kad se osećao kao da je sam, i da nema nikoga uz sebe.

– Hajdemo u sobu. Da vidiš nešto, – rekla je i ustala. Krenuo je za njom. Hteo je da skrene misli sa ove situacije i da uživa dok je sam sa njom. Ali je znao da noćima neće spavati dok ne nađe način da ona ostane. Trudio se da sad ne razmišlja, ali bilo je teško. Već su ga preokupirale misli i ideje kako može da ostane ovde sa njim. Morao je da postoji način. Nije moglo ovako da se završi. Ukoliko zaista ode, Mark je znao da će mu biti teško da se navikne da bude bez nje. Već se osećao kao da je izgubio deo sebe.

Njena soba je mala, ali tako nekako ide uz Lisu, nežnu, finu, tihu, i prelepu. Svetlo ljubičasti zidovi, sa okačnim fotografijama i beli nameštaj. Tu je i njihova zajednička

slika. Na uglovima fotografija su zakačeni neki slatki stikeri, a pored njihove slike je malo belo srce. Mark bi se nasmešio svaki put kad bi video tu sliku. Sećao se dana kada je nastala ova fotografija. Bio je njen osamnaesti rođendan. Nosila je predivnu belu haljinu do kolena, gornji deo bio svetlucav, a donji širok i lepršav. Kosa joj je bila vezana u pundju i bila je predivno našminkana. Obrazi su joj bili rumeni i imala je veliki osmeh na licu, a na očima je imala svetlucavu svetlo-ljubičastu senku i dugačke trepavice. Mark je nosio košulju bele boje i crne pantalone. Predivno su izgledali zajedno. Rođendan je slavila na nekom splavu, uz reku. U pozadini se isticao zalazak sunca, predivan pogled na reku, prekrasna priroda, i neki mali park. Bilo je proleće, i sve je krenulo da cveta, pa je to sliku učinilo još lepšom. Sećao se i njihovog razgovora tog dana. Oboje su bili veoma srećni zajedno, i to im je bio jedan od najboljih provoda otkad su zajedno. Obećao je da će ih biti još puno. Zastao je i gledao u tu sliku. To bi im bio poslednji rođendan ukoliko Lisa ode u Kanadu. Nije mogao to da dozvoli. Obećao joj je. A on nikada ne krši obećanja.

– Vidi... – rekla je i pokazala na TV u svojoj sobi.

Mark je skrenuo pogled sa njihove fotografije, i pogledao u pravcu njene ruke. Odmah je prepoznao taj TV. Stajao je u uglu sobe, tačno ispod njenog kreveta.

– To je onaj novi što reklamiraju? – upitao je Mark.
– Moj mali brat je lud za njim.

– Da. Moji su ga uzeli jutros. Još ga nismo probali. Možemo da gledamo neki film ako hoćeš.

– Naravno. Može šta god, samo da sam sa tobom, – rekao je i uzeo daljinski.

Legao je na krevet, a ona je legla pored njega. Zagrlio ju je, i naslonila je glavu na njegove grudi. Upalio je TV. Imao je osećaj da bi mogao zauvek da ostane ovde sa njom. Dopala mu se ideja da prestane da razmišlja o celoj ovoj situaciji i da se opusti. Pomislio je kako bi bilo savršeno da vreme samo stane i da se više nikad ne odvajaju jedno od drugog.

– Ovaj TV nije uopšte tako loš... – rekao je Mark.

*– Slika je tako... Realna. Kao da sam stvarno tamo,
– dodala je Lisa.*

Mark je klimnuo glavom. Naći će način da ostane sa njom. Bez obzira na sve. Obećao joj je, a on nikad ne krši obećanja.

ROBERT

Odsutno je sedeo za stolom i doručkovao. Njegova majka je sedela pored njega i u tišini jela svoj sendvič koji je napravljen od hleba starog dva dana. Tupkao je nogom o pod, pokušavajući da smiri živce, ali mu ni to nije uspevalo. Znao je da će tako samo još više da pojača tenziju i njemu i njegovoj mami. Pogled mu je lutao po sobi, nije znao gde da gleda. Da li u upaljen televizor, gde su trenutno prikazivali vremensku prognozu za danas, ili kroz prozor, u iste kuće, isto drveće, istu ulicu koju gleda svaki dan. I jedno i drugo mu je bilo dosadno.

– Mama... – počeo je Robert.

– Ne, Robi. Ne sad, – rekla je.

Robert je učutao. Jeo je pahuljice, iako nije bio ni malo gladan. Vrata su zalupila, trgao se. To je bio njegov otac, odlazi na posao. Njegova majka je uzdahnula. Mrzi ovakve situacije.

Upravo je prisustvovao još jednoj svađi. Nije baš najbolji način da se počne dan. Pogledao je u majku. Bila je bleđa, ne ispravna, sa velikim tamnim podočnjacima ispod njenih krupnih plavih očiju.